

VÄSTERBERGSLAGENS

UFO

nr **41982**

NYTT

UFO-NYTT är en tidning för medlemmar inom
Västerbergslagens UFO-förening.
UFO-NYTT utkommer 4 gånger per år.

Från redaktionen

I detta nummer som är det sista för året kommer vi att
ta upp klassificering av humanoiderna och intelligensnivåer,
samt om de "kontaktade" är vänsterhänta?

Ett tefat över slottet väckte stor uppmärksamhet men en
stor händelse som bör kommas ihåg är att det är 25 år
sedan den första Sputniken sköts upp.

En uppmärksam bok har kommit ut i USA som heter
"Roswell-incidenten" och skriven av Charles Berlitz
som även skrev "Bermudatriangeln". Roswell-incidenten
handlar om ett tefat som störtat i New Mexico.

Författaren anser att boken är sann. Vi har endast en
kort redogörelse av händelsen.

Krystallskallen är en unik sak som förbryllar många och
dödat många. "Titta jag flyger" är en artikel som läsaren
får ta ställning till. Bluff eller Verklighet.

Vi i redaktionen får hoppas att det blir en trevlig läsning
under Jul och Nyår.

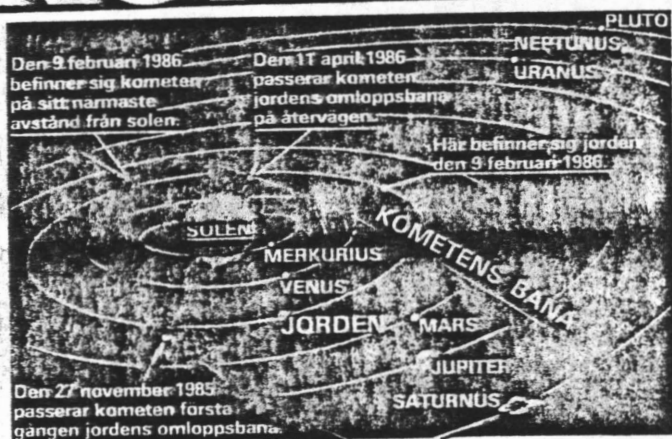
Vidare kan redaktionen meddela att vår ordförande
Gudrun Andersson kommer att dra sitt strå till stacken
och öka på jordens befolkning. Under tiden som den lilla
telningsen blir omsedd så kommer Börje Eggestad att se
om vår förening.

Redaktionen vill önska alla läsare en riktigt GOD JUL och
ETT GOTT 1983

I redaktionen

Bernt Berglund, Ingvar Källving, Per-Elis Schröder.

Se upp! Kometen kommer

Kometen heter Halleys komet och är den mest kända — och den mest fruktade — av alla kometer.

Vart 76:e år dyker den upp på vår himmel: ett lysande klot av is och sten, av frusen koldioxid, kolmonoxid och diverse annat som vetenskapsmännen inte vet så mycket om. Man gissar på cyanväte, metylcyanid, alkohol och annat trevligt. En del tror t o m att det finns virus och bakterier ombord på kometen.

Den lysande svansen är en ofantlig, tunn slöja av stoft och plasma (elektifierad gas) och kommer i sin fulla längd att sträcka sig över en sjättedel av himlen.

Men även om kometen kan förefalla imponerande med sin lyskraft och sin väldiga svans är den ett tämligen blygsamt objekt i kosmos. Själva huvudet antas vara en klump med fem

kilometers diameter och svansen som sagt en tunn, tunn soppa av flarn och joner.

Ändå skulle Halley, om den dråsade ner på jorden, åstadkomma en explosion som var många hundra gånger starkare än den samlade kraften av alla atom- och vätebomber. Resultatet skulle bli en nästan total ödeläggelse: explosionen skulle förörta nästan allt liv inom en radio på tio—tjugo mil och ett väldigt stoftmoln skulle spridas över himlen och lägga jorden i mörker i flera år.

Sådana katastrofer inträffar då och då på jorden och man tror exempelvis att dinosauriernas plötsliga försvinnande var följden av ett kometnedslag (eller en krock med ett så kallat apollo-objekt; mörka klumpar i rymden som kanske är slocknade kometer).

Den första oroliga frågan är alltså: Kommer Halley att krocka med jorden?

Svaret är, enligt tillförlitliga beräkningar, ett eftertryckligt nej. Den 11 april 1986 passerar kometen jorden på ett avstånd av tio miljoner kilometer, och närmare än så kommer den inte denna gång. Vi kan alltså vara alldeles lugna.

Emellertid kommer stoftpartiklar från svansen att regna ner över oss flera veckor efter Halleys avfärd, och i början av maj 1986 får vi uppleva ett ymnigt stjärnfall. Detta kosmiska fyrverkeri är inte heller något att oroa sig för, menar de flesta vetenskapsmän.

Men det finns några, och bland dem ansedda astronomer som Sir Fred Hoyle i England, som anser att kometstoftet bland annat också inne-

håller virus och bakterier. Och dessa singlar långsamt ner genom atmosfären och åstadkommer världsomfattande influensaepidemier och andra far-

Exempel på sådana kometburna sjukdomar är asiaten och legionärsjukan, men också tuberkulos, polio, kolera, böldpest och smittkoppor härör från kometer.

Teorin är förstås inte bekräftad och de flesta skakar småleende på huvudet åt den. Å andra sidan är det mesta vi vet om kometers sammansättning mer eller mindre lösa gissningar, och Hoyles farhågor kan inte enkelt avfärdas.

Förhoppningsvis kan Halleys passage nu ge oss svar på alla ängsliga frågor. Vetenskapsmännen är beredda med ytterst avancerade instrument för att lösa kometens gåta. Den europeis-

ka rymdorganisationen ESA, där Sverige ingår, ska exempelvis sända upp en sond som ska mäta kometens ultraviolettera strålning och sedan stöta in i Halleys huvud för att rapportera om kärnans kemi.

Men vad än vetenskapsmännen kan utröna om kometens mätbara egenskaper kommer de knappast att kunna hejda den världsvida farsot som alltid följer dessa himlafenomen: kometfebern.

Redan nu börjar temperaturen höjas bland kometentusiasterna och det dröjer nog inte länge förrän Halleykator, Halleyknappar, Halleyaffischer, Halleytröjor, Halleykikare och annat drösar ner över oss som kometstoft. För att nu inte tala om alla olycks- och undergångsprofetior.

Kometer har i alla tider skrämt och fascinerat människor och Halley har

genom sin regelbundna återkomst en gång varje människoålder blivit något av Kometernas komet, och alltid väckt särskild fasa och upphetsning. Vid den senaste passagen 1910 tätade folk sina fönster som skydd mot den cyangas som antogs finnas i svansen. Andra tog livet av sig för att slippa uppleva den katastrofala explosionen som skulle utlösas när allt väte i svansen reagerade med jordatmosfären.

Konungar har fallit, imperier har rasat och riken har störtat i kometens sken. Astrologerna har oftast spått ondska och elände när Halley uppenbarar sig, vilket inte hindrar att de också kommit med gullstoft åt somliga. När kung Wu marscherade mot Zhou och erövrade Gongtou år 1057 f Kr såg han en komet som "räckte sitt handtag åt folket i Yin". Detta

Klassificering av Humanoiders intelligensnivåer.

I årtal har människoliknande besökare rapporterats som varande i högsta grad, absurda, eller ibland barnsliga i utseendet. Detta får oss att ställa frågan:

Hur pass intelligenta är dessa besökare?

Det sätt varpå UFO:n drives fram, och deras plötsliga uppdykande från sitt ursprung, in i vårt fysiska medvetande, placerar dem många steg före oss i utvecklingen. Men deras uppträdande synes tyda på att det föreligger, olika nivåer på deras intelligens.

Med utgångspunkt från hundratals närkontakter med dessa varelser, där antingen en "endags" eller "tvådagars" samtal förekommit, kan vi klassificera deras intelligens i olika nivåer.

Dessa intelligensnivåer baserar sig på det sätt, var på de kontaktat mänskliga vittnen, i avsikt att överbringa något slags meddelande till dem.

Den här klassificeringen innefattar inte kontakter av "Adamski-typ".

En intelligent varelse, vet säkert ett bättre sätt att överbringa ett meddelande på, till en förnimmande varelse, med en i jämförelse med sig själv, lägre intelligensnivå.

Med utgångspunkt från detta, har vi därför kommit till den slutsatsen, att intelligensen hos UFO-besökarna kan indelas i fem olika nivåer.

Vi presenterar dessa nivåer nedan tillsammans med påtagliga exempel.

Nivå 1.

Besökare äger telepatisk förmåga. Ett "två-vägssamtal" är möjligt mellan besökaren och människan, även om människan i fråga icke besitter telepatisk förmåga.

November 1957. Aston England.

....."hon kände på sig att frågor som ställdes till henne genom hennes tanke, också besvarades via hennes egna tankar".

Februari 1977, Concord CA, USA.

...."plötsligt befann han sig i farkosten. Han frågade vad som hände, och på telepatisk väg sa de honom att de var utsända att studera innevånarna på Jorden".

Nivå 2.

Besökarna äger inte telepatisk förmåga, men de äger kunskaper om och kan tala våra Jorde-språk.

Våren 1964, Tioga City, NY. USA.

....."en av männen började tala. Hans Engelska var flytande och lättförståelig".

Augusti 1953, Cindad Vally, Mexico.

...."en av männen talade Spanska, men på ett egendomligt sätt band han ihop orden med en främmande accent, medan den andre mannen uppenbarligen förstod vad som sades, men talade inte själv".

Nivå 3.

Besökarna använder instrument, för att kunna konversera med människan. De besitter tydligen inte telepatisk förmåga. De har kännedom om språken på Jorden, men kan inte själva tala dem.

April 1962, Sicilien, Italien.

...."de tilltalade honom på Italienska, men det var inte med en naturlig röst, utan en konstgjord, metall-ljudande röst, ungefär som från ett inspelningsband".

December 1978, Fronteira, Brasilien.

...."en av dem gick in i farkosten, och kom utbärande på en svart låda.....från det ögonblicket förstod jag perfekt vad de sa till mig."

Nivå 4.

Besökarna har ingen kännedom om våra språk. Dom saknar telepatisk förmåga, och har inte några instrument till hjälp, för att tilltala oss människor. Därför använder dessa besökare endast gester och teckenspråk.

Februari 1954, Lossiemouth, Skottland.

....."enligt vittnet försökte han och "mannen" med allehanda knep att samtala, med hjälp av tecken.

Nivå 5.

Den lägsta intelligensnivån hos UFO-besökarna. Besökarna på den nivån, har inga kunskaper om Jordes språk, och inga instrument till hjälp, för att kunna konversera med människor. De gör inga försök att konversera med hjälp av tecken, utan talar istället sitt eget språk.

November 1957, Meridian MS, USA.

....."tre män klev ur farkosten. De verkade vänliga, och ville tala, men han kunde inte förstå deras tjattrade".

Oktober 1954, Choleix, Frankrike.

....."tre individer kom ut ur farkosten, och tilltalade vittnet på ett språk som han inte alls förstod".

En etnolog kan inte förstå ett djurs beteende, om han samlar ihop alla sorters djur, och förväntar sig att alla ska uppföra sig på samma sätt.

Samma sak gäller förståelsen av de humanoida besökarna.

Denna klassificering kanske banar vägen, till större förståelse för dem, genom att gruppera dem i olika intelligensgrupper.

För forskare vilka engagerar sig i studiet av bortförningsfall, framträder en viktig iakttagelse, nämligen att någon bortförd påstår sig tappat bort minnet betr. själva händelsen, medan andra bortförda kan minnas hela händelsen.

Med utgångspunkt från nivåklassificeringen förstå vi, att om en person bortförts av besökare tillhörande nivå 1 o 2 kommer han eller hon inte att minnas någonting från händelsen i fråga, vilken endast kan återkallas genom hypnos. (Hills, 1961. Schirmer, 1967. Peter och Frances i Higdon 1974.)

Om bortförandet utförs av besökare tillhörande intelligensnivå 4 eller 5, förekommer i regel ingen minnesförlust.

(A.V.B. 1957, da Silva 1969.)

En intressant och mycket användbar ide, verkligen värd att följas upp, av forskare på området. Jag skulle vilja sätta upp två huvudpunkter.

1.

Det fordras mindre intelligens att använda teknologin för att översätta språk, än för att lära sig ett visst språk (och troligtvis flera om besökarna är globala.)

Jag misstänker att nivåerna 1 och 2 med lättnet skulle kunna transponera.

2.

I fall där minnesbilden undertrycks, tycks vara då besökarna antingen samtalat på telepatisk väg, eller då dom använt språket hos den de kontaktat, vilket inte bevisar att dessa undertryckta minnesbilder är avsiktligt påverkade, av en avancerad intelligens.

Om dessa minnen skulle vara undertryckta fantasier, skulle troligtvis samma faktorer dyka upp.

Telepati, därför att fantasin är en mental produkt, och finns " i minnet " som ett normalt språk, eftersom en Engelsman tänker på engelska, och en Fransman på franska o.s.v.

Är de "kontaktade" vänster-hänta?

Färska undersökningar av hjärnan har klargjort att, varje hjärnhalva för sig handhar helt olika funktioner.

Den vänstra hjärnhalvan tar hand om alla fysiska verkställande, vilka kroppen måste ta itu med i det dagliga livet.

I den högra halvan (eller hemisfären) ligger emellertid det psykiska centrat, samt basen för psykiska fenomen som t.ex. telepati och uppfattningsförmåga.

Vid födseln dominerar den högra hjärnhalvan helt, men man har upptäckt att den vänstra halvan successivt tar över alla automatiska beteenden som att äta, klä sig, skydda sig etc. vilka är de saker som är nödvändiga, för att kunna överleva.

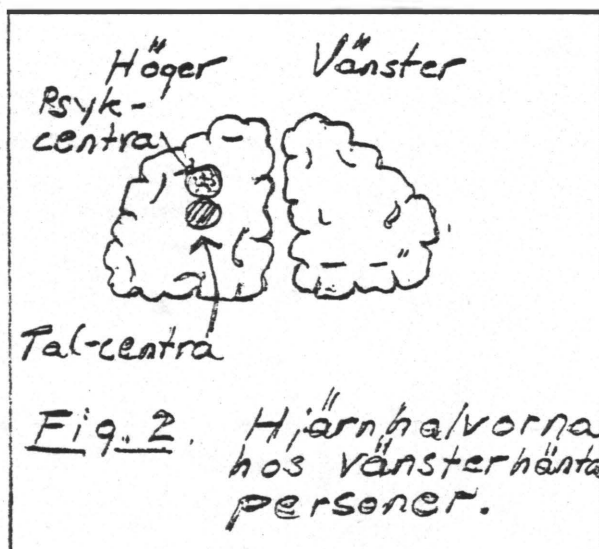
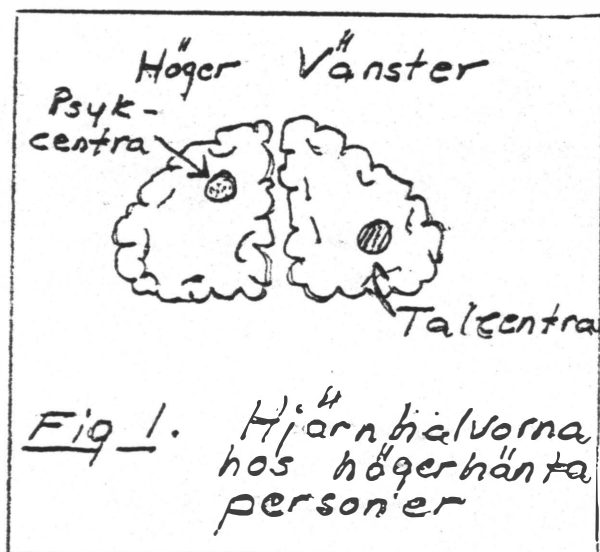
Den högra hjärnhalvan underordnas och blir inte längre dominerande vad beträffar det dagliga tänkande.

Men hos många människor finns en mycket påtaglig skillnad. Det är känt att talcentrat hos höger-hänta personer ligger i den vänstra hjärnhalvan, och att talcentrat hos vänsterhänta ligger i den högra hjärnhalvan.

Här uppstår en intressant situation:

Vänster-hänta personer har ett aktivt talcentra i högra hjärnhalvan, tillsammans med ett aktivt psykcentra.

Detta skulle betyda att alla klart vänsterhänta använder sitt psykcentra då de talar, tänker eller "funderar på att säga något". Dessa människor torde vara mer mottagliga för andra människors tankar och under stress kunna "stumt uttala sina tankar".

Alla andeskrivare och -målare är genomgående vänsterhänta och detta innefattar även medier, men: och detta är "pudelns kärna" - Till vilken utsträckning är de som kontaktats av UFO-n vänsterhänta?

Dessa människor med ett aktivt psykcentra, torde vara mottagliga för telepatiska meddelande, och borde vara lätta att kontakta, och att programmera i motsats till de isolerade höger-hänta.

Jag tror detta är en väg, som bör bli föremål för ingående forskning, och man kan lätt ta reda på huruvida Betty och Barney Hill, Carl Higdon, Lore Smith, Travis Walton, Maurice Masse och en mängd andra är (eller vore) vänster-hänta.

Om det är så, kanske vi råkat på en av orsakerna till: UFO:s underliga beteenden, eller rättare sagt, deras "besättnings" i deras försök att få kontakt med vänster-hänta personer, i och för programmering.

I sammanhanget kan påpekas, möjligheten av ett samband mellan epilepsi och vänsterhänthet, då faktum är att personer med nedärvd epilepsi är vänster-hänta redan från födseln.

Kanske vi nu har funnit orsaken till "deras" sökande men ingalunda orsaken till "varför" än så länge.

Söndagen den 28 mars 1982 ★ EXPRESS

EXPRESSEN / Tolv läkare

■■■ Har du en medicinsk fråga? Skriv till 12 läkare Bernt Bernholm, Expressen, 105 16 Stockholm. Bifogar du namn och adress kan du få svar fortare.

När vänsterhänta tvingas använda högern kan det bli "kortslutning"

"Jag är vänsterhänt och har en tid försökt öva upp min högerhand så att dess motorik ska bli lika bra som den vänstra. Anledningen är min dåliga handstil. Nu undrar jag: 1. Kan tvåhänthet leda till inre psykiska konflikter (tex så att hjärnan blir villrådlig över vilken hand som ska användas)? 2. Man förknippar ju ofta vänsterhänthet med kreativitet, uppfinningsrikedom och konstnärligt skapande och högerhänthet med logiskt tänkande. Kan man tillägna sig ytterligare logik i tänkandet genom att som vänsterhänt öva upp högerhanden?"

J.F. i Örebro

Det första praktiska problem som den vänsterhänte möter är att lära sig skriva. Det är också ett pedagogiskt problem för lärarna.

Förr försökte man tvinga vänsterhänta barn att lära sig skriva med höger hand.

Det resulterade ofta i en del problem.

Handstilen kunde bli just "dålig", hackig och slarvig. För en del barn blev det en psykisk påfrestning att tvingas motverka naturens programmerade hjärnfunktioner och det ledde till störningar som tex stamning och sängvätning.

Sannolikt spelade tvånget och barnets osäkerhet en större roll för uppkomsten av dessa psykologiska konflikter än det förhållandet att hjärnan tränades efter nya banor.

Särskild undervisning

I dagens lågstadieskola får ett vänsterhänt barn lära sig skriva med vänster hand på ett ändamålsenligt sätt. Vissa elever behöver specialundervisning för att lära sig konsten.

Din andra fråga gäller ju inte den motoriska (den rörelsemässiga) uppdelningen av hjärnan och dess förkärlek för vänster eller höger. Frågan gäller i stället de båda hjärnhalvornas djupare funktion och egenskaper.

Det är helt andra centra och funktioner som är verksamma vid tex logiskt tänkande och skaparförmåga (kreativitet). Dessa och många andra förfina processer är lokaliserade bara till den ena hjärnhalvan. Något annat alternativ finns inte. Du kan alltså inte tillägna dig ett bättre logiskt tänkande genom att som vänsterhänt öva upp din högerhand.

Räknar "till vänster"

Hjärnhalvorna är mycket olika i dessa avseenden. Man vet att den vänstra innehåller bla språkcentrum och förmågan att räkna.

Frågorna om hjärnhalvornas skilda funktioner är just nu mycket aktuella.

Förra årets nobelpris gick till forskare som sysslar med dem.

Den svenske pristagaren Wiesel talade också om för oss att mycket återstår att klara ut om detta vårt mest specialiserade organ. När det gäller kunskapen om dess funktion har man bara börjat skrapa lite på ytan.

Imokraten, Oss dalfolk emellan. Box 325, 791 27 Falun.
ara på en sida av papperet.
gnatur men DD måste veta namn och adress.

Oss

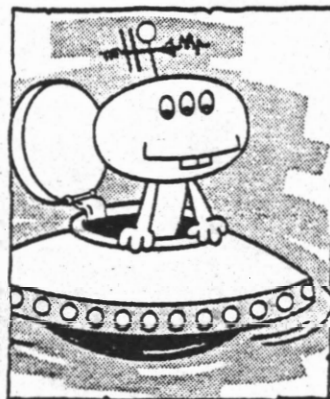
Mindrevärdeskomplex hos fysikexperterna

DD agnade den 17/6 en artikel åt TV2-magasinet UFO-program någon dag tidigare.

Förklaringen av händelsen i Hällefors förra året är nog något långsökt eftersom vare sig polis, länsåklagare eller militärmyndigheter lyckats avslöja flyget. Det är nämligen i lag förbjudet att inneha sådana av beskrivet slag an mindre använda dem och det är i svensk lag åtalbart om omnämnda myndigheter underlåter verkställa efterforskningar.

Vad sedan påståendet att ljuset går med största kända hastighet angår bör man nog vara försiktig. I ett tekniskt TV-program härforleden redogjordes för ett laserstråleexperiment, där någon med tillgängliga instrument uppmätbar tidsfaktor ej gick att påvisa. Vidareutvecklingen av experimentet får visa realiteten bakom.

I TV-programmet hänvisades till ljus- och energifenomen i avslutning till kvarts (kisel-dioxid) förekomster i naturen med anknytning till den filminspelning, återgivande amerikanen Travis Waltons försvinnande i flera dagar i samband med ett UFO-fenomen. Man torde icke ha lagt ner pengar på en filminspelning av detta slag.

om man icke, som i fallet Walton haft tillgång till flera vittnen. En energikoncentration av någon klotblixstyp torde icke ha lämnat en människa helt oskadd efter en veckolång konfrontation.

Av svenska UFO-kontakter kan i förbigående nämnas namn som "pollenkungen" Gösta Carlsson samt framlidne elektrikern Gideon Johansson, Mariannelund. Den sistnämnde testad av FOA i tiotal vid minst 3 tillfällen i avsikt att åvägbringa en ur "vetenskaplig" synpunkt mycket önskad imbecilitetsförklaring beträffande företeelser, som helt enkelt icke får finnas. Våra fysikexperter kan ju få mindrevärdeskomplex! Gideon Johansson-fallet i sin prydno helt enkelt ett modernt Galelei-fall.

I tidningsartikeln hänvisas vidare till ett "liknande" fall, berättat av Klas Stålvinge. Man måste nog läsa det fallet ganska vinklat, för att få fram en jämförelse med en farkost, typ luftvärnsbailong med motorgondol. Hur en sådan tekniskt kan fås att lysa med ett bländande, vitt sken är inget mindre än en gåta.

Tidningsartikeln ifråga verkar vara ett beställningsarbete för att försöka hindra folk att tappa intresset för samt misstro, dels personerna i partitoppen med de fina, vita händerna, som signaturen GM så träffande gör anspelning på, dels personerna i de bakvända, vita kragarna.

För dessa båda grupper är några konkreta oförklarliga företeelser av angivet slag ej acceptabla. Abstrakta företeelser, som Gud, änglar etc är däremot nog så rumsrena. Massornas lugn måste bevaras. Politikernas och prästerskapets bräckliga plattformar får ej rubbas.

Östan om sol, västan...

I begynnelsen var Alltet. Och Alltet var ett: en urklump av ofantlig, kanske oändlig täthet. Det fanns ingen tid, inget rum, ingen materia — blott denna ofattbara täthet.

Så börjar historien med en smäll. Gravitationen, eller vad det nu är, genomkorsar Alltet i kaotiska strömmar och under oändlig hetta — tiomiljonermiljoner grader — skapas protoner, neutroner, pi-mesoner, K-mesoner och, strax efter, elektroner, myoner, neutriner.

Detta är Den Stora Smällen, the Big Bang, Alltets födelse, universums skapelse.

Urbomben detonerade för femton miljarder år sedan, och vi kan fortfarande höra ekot av smällen: från alla håll i universum når oss svaga och mycket kalla radiovågor, den så kallade bakgrundsstrålningen, som anses vara det starkaste argumentet för Big Bang-teorin.

Ett annat stöd för teorin är att universum förefaller att utvidga sig. När vi iakttar avlägsna stjärnor eller galaxer är ljuset från dem alltid förskjutet en aning åt rött, det vill säga våglängden är längre än den borde vara, och detta förklaras enklast med att stjärnorna avlägsnar sig ifrån oss, snabbare ju längre bort de är.

Detta expanderande universum skulle alltså vara en följd av Den Stora Smällen.

Men rödförskjutningen kan också ha andra förklaringar. Big Bang är just nu den populäraste teorin om universums uppkomst och utveckling, men det finns andra hypoteser. Professor Hannes Alfvén hävdar exempelvis att universum är symmetriskt uppbyggt av materia och antimateria i en sorts cellstruktur, vilket strider mot Big Bang-föreställningen.

Universums framtida öde tycks för närvarande hänga på neutrinen. Den- na partikel uppstår vid kärnreaktioner i stjärnornas inre, men de flesta neutriner skapades redan vid urexplosionen, och rymden är milt sagt nerlusad av dem. På varje materiell partikel går det en miljard neutriner; de är så små och obetydliga att de exempelvis rusar tvärs igenom jorden utan att märka den.

Enligt allra senaste rön är neutrinen inte viktlös som man tidigare antagit, utan har en liten liten massa — en tusendel av en elektron ungefär. Om detta stämmer, innebär det att den totala massan i universum i ett slag mångdubblas. Det medför i sin tur att den samlade dragningskraften i rymden blir så pass stor att universums expansion kommer att hejdas.

I stället börjar galaxerna rusa samman till en ny urklump, en ny nollpunkt — och en ny Big Bang.

Man skulle alltså kunna tänka sig universum som ett pulserande hjärta!

" Resor genom tiden och till andra universa

Desvarta
hålen 2

LT 25/9-82

Om ett föremål hamnar innanför händelsehorisonten på ett svart hål kommer det ohjälpligt att dras mot singularitetspunkten med nära ljusets hastighet. På randen till ett svart hål måste man faktiskt färdas med ljusets hastighet för att stå stilla. Tiden står dessutom stilla på händelsehorisonten. Nära föremålet når singularitetspunkten, där gravitatio-

nen är oändlig, pressas det helt enkelt ut ur universum.

Det fascinerande som inträffar då föremålet passerar händelsehorisonten är att dimensionerna växlar (normalt har vi tre dimensioner: vi kan röra oss fritt fram-bakåt, vänster-höger och upp-ner men vi har ingen kontroll över tiden).

När ett föremål kommit in i ett svart hål kan det inte stoppa färdan mot centrum, men det får full kontroll över tidsflödet, dvs. det kan resa i tiden!

I ett elektriskt laddat svart hål (finns bara som teoretisk skapelse, det skulle snabbt neutraliseras)

kommer en inre händelsehorisont att bildas, hålet får alltså två händelsehorisonter.

Det finns dock en gräns för dess laddning då den inre händelsehorisonten växer och den yttre krymper med ökad laddning. Slutligen når de varandra och tvingar man på hålet mer laddning försvinner både horisonterna: kvar finns bara singularitetspunkten.

Om hålet roterar, vilket är troligt, uppträder det på samma sätt. Av samma orsak finns en gräns för dess rotationshastighet. Rotationen i hålet gör att singularitetspunkten blir en ring som ligger i 90 graders vinkel mot rotationsaxeln.

Eftersom singularitetspunkten är en ring kan man åka rakt igenom den, istället för att dras in i den, och komma ut i ett "antigravitationsuniversum". Det är helt enkelt ett universum med negativ gravitation, dvs kroppar stöter bort varandra i stället för att attrahera varandra som vi är vana vid.

En stjärnas enorma gravitation kommer att kröka rymden (se bild), man säger faktiskt att gravitation är rymdkrökning. Ett svart hål kröker rymden så mycket att det bildas en bro (se bild), en sk Einstein-Rosenbro, mellan två universa eller två avlägsna platser i samma universum.

Svarta hål pumpar alltså materia från en plats till en annan. Materian kommer sedan ut genom vi-

ta hål, som enligt vissa teorier är s.k. kvasarer, vilka är de mest avlägsna ting vi känner men de lyser ändå så starkt att de kan ses klart.

Enligt denna teori håller all materia att pumpas fram och tillbaka mellan universa i en ändlös "dans".

Ännu intressantare är det om hålen har laddning eller roterar för de har, som nämnts, två händelsehorisonter. När ett föremål passerar den första horisonten förlorar det en dimension, men får kontroll över tiden, när det sedan passerar nästa horisont växlar dimensionerna igen så att föremålet får full kontroll över alla dimensioner men förlorar tidskontrollen.

Detta gör att föremålet kan ta sig ur det svarta hålet och komma ut i ett annat universum i en annan tid (det kunde ju röra sig i tiden mellan första och andra händelsehorisonten). Svarta hål är alltså tidsmaskiner!

Man kan dock inte vara saker på att det verkligen går att resa i tiden i svarta hål. Många forskare tror att det finns någon mekanism i hålen som gör det omöjligt.

Men hur som helst är svarta hål del i en ny vetenskap, som totalt vänt upp och ner på begreppen från den klassiska fysiken.

Mikael Törnevall

■ Onsdagen den 19 maj kl 21.45 hade TV 2 i Magasinet ett program om Ufo. Det hela var beklämmande amatörmässigt. Bl a nämndes att ca 350 rapporter om året kommer in. Då bör man nämna att mindre än en på tio lämnar rapport om vad de sett.

Knepet att använda en astronom som expert är också väldigt misslyckat. En astronom tittar inte på himlen. Han kopplar in kameror på någon viss punkt och utvärderar dessa bilder.

■ Nu för tiden kallar sig så många för experter. Granskar man deras s k meriter så visar det sig att de finns då på ett helt annat område. Som ex på detta kan tex nämnas när Martin Johnsson framträdde i ett annat TV-program om Ufo som expert. Han är alltså professor i parapsykologi och bör hålla sig till detta.

Sture Wickertz på Foa är försvarets officiella röst i debatten. Han är anställd som forskare, givetvis på ett helt annat område men skall använda ett par timmar i veckan av sin arbetstid att sätta in Ufo-rapporter i pärmar. Sedan skall han i debattsammanhang tala om för folk vad de sett.

I hans fall har de mest sett kulblixtar,

vilka ju är sällsynta och okända. Han hade en föregångare som bortförklarar på 50-talet, som hette Laborator Lindblad vid Stockholms astronomiska observatorium. Han förklarade för folk ute i landet att de hade sett väderballonger.

De enda som sysslar seriöst med Ufo-forskning i Sverige är ju vi ufologer, men vi är ju amatörer, Gudbevars.

Själv har jag arbetat med problemet i 35 år, sedan Kenneth Arnold -47, och har lagt många tusen timmar på det.

Som avslutning vill jag berätta att en god vän till mig i början av mars i år i USA såg ett TV-program där alla astronauterna medverkade. De fick för första gången säga sanningen om vad de hade sett under sina rymdfärder. Praktiskt

taget alla av dem hade sett Ufos ute i rymden och över månen och flera har tagit bra fotografier.

USA har fått nya lagar som i realiteten är som i Sverige betröfentlig handling, vilket gör att myndigheterna har fått lämna ut tusentals förut hemligstämplade rapporter.

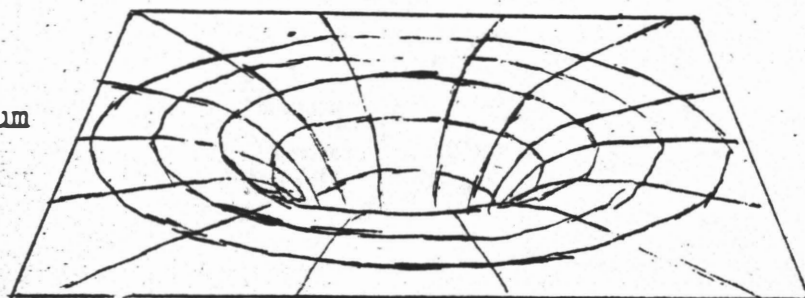
Här i Sverige ligger vi flera år efter och något måste göras.

Johan Engström

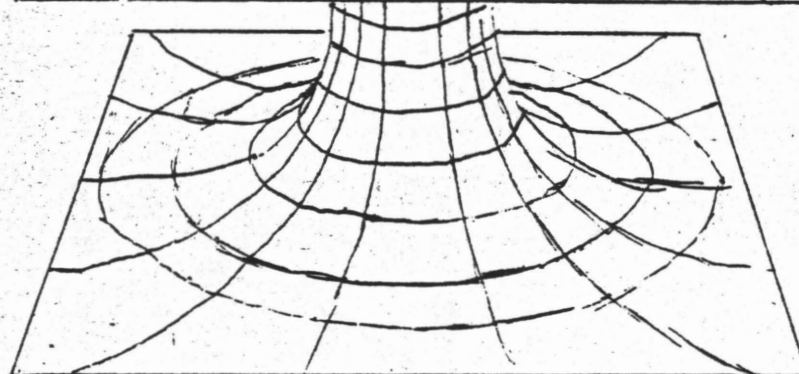
Dags att vi börjar ta UFO:s på allvar

Blev svarta hål LT 25/9-82 dinosauriens öde?

Vårt
universum

Ett annat
universum

Schematisk bild av Einstein-Rosenbro. Överst vårt universum som förbinds med det undre universat av ett svart hål som kröker rymden.

1971 lade Stephen W Hawking fram en teori om att mycket små svarta hål skulle ha bildats vid tidpunkten för universums födelse (The Big Bang), då all materia fanns samlad i en punkt.

Jag har i en tidigare artikel nämnt att svarta hål måste ha en viss massa, men det enorma tryck som rådde då räckte för att bilda små "primära" svarta hål. De kan ha en massa jämförbar med ett ordinar jordiskt berg och en diameter på en tio biljontedels cm (jämför med ett vanligt svart hål på 10 solmassor som har en diameter på 60 km).

Det intressanta med primära svarta hål är att de förmår omvandla den energi som dess gravitationsfält består av till partiklar (enligt kvantmekaniken och relativitetsteorin är materia en form av energi).

Temperaturen i ett svart hål stiger med minskad massa, dvs ju mindre det är desto varmare är det. Ökad värme ger mer energi att bilda partiklar av, vilket medför att massan minskar, hålet blir ännu varmare och fler partiklar bildas osv. Denna process kommer att skena iväg och hålet exploderar. Svarta hål har alltså en begränsad livslängd. Ett primärt svart hål med ett bergs massa lever i ungefär 30 år medan ett svart hål med 10 solmassor kan leva i tio miljoner miljarder miljarder mil-

jarder miljarder miljarder (10^{27}) år. Alltså finns inga primära svarta hål, massiva som berg kvar, men större primära hål kan finnas kvar än. Vissa forskare tror att sådana kan finnas inom vårt solsystem. Man har tom föreslagit att använda dessa som energikälla, men det anses alltför riskabelt!

Kan det ha varit ett exploderande primärt svart hål som var orsaken till dinosauriernas oförklarliga död för 70 miljoner år sedan?

Om det finns primära svarta hål inom vårt solsystem är de mycket svåra att upptäcka eftersom de varken har märkbara gravitations-effekter eller avger någon mikro-vägsstrålning.

Mikael Törnevall

VI SÖKER

Vi söker efter en översättare till de franska tidningar vi får till vår förening. Du som kan lite franska eller går och studerar franska språket och vi ha lite träning har här alla möjligheter att träna.

Hör av Dej till Västerbergslagens UFO-förening Box 71 77101 Ludvika eller Ring 11991 och prata med Bernt om det material som han vill ha översatt.

JULKLAPP

En bra Julklapp kan vara en Rymdbok. Se UFO-NYTT nr 3 där fanns en sida med uppslag. Eller ge Din kompis en helårsprenumeration på UFO-NYTT som kostar 30:-

VAD HÄNDE DEN 24 JUNI 1947 ? ? ? ?

Jo, då kom den första rapporten om Flygande tefat och det var genom Privatflygaren K Arnold så kom ock namnet Flygande Tefat.

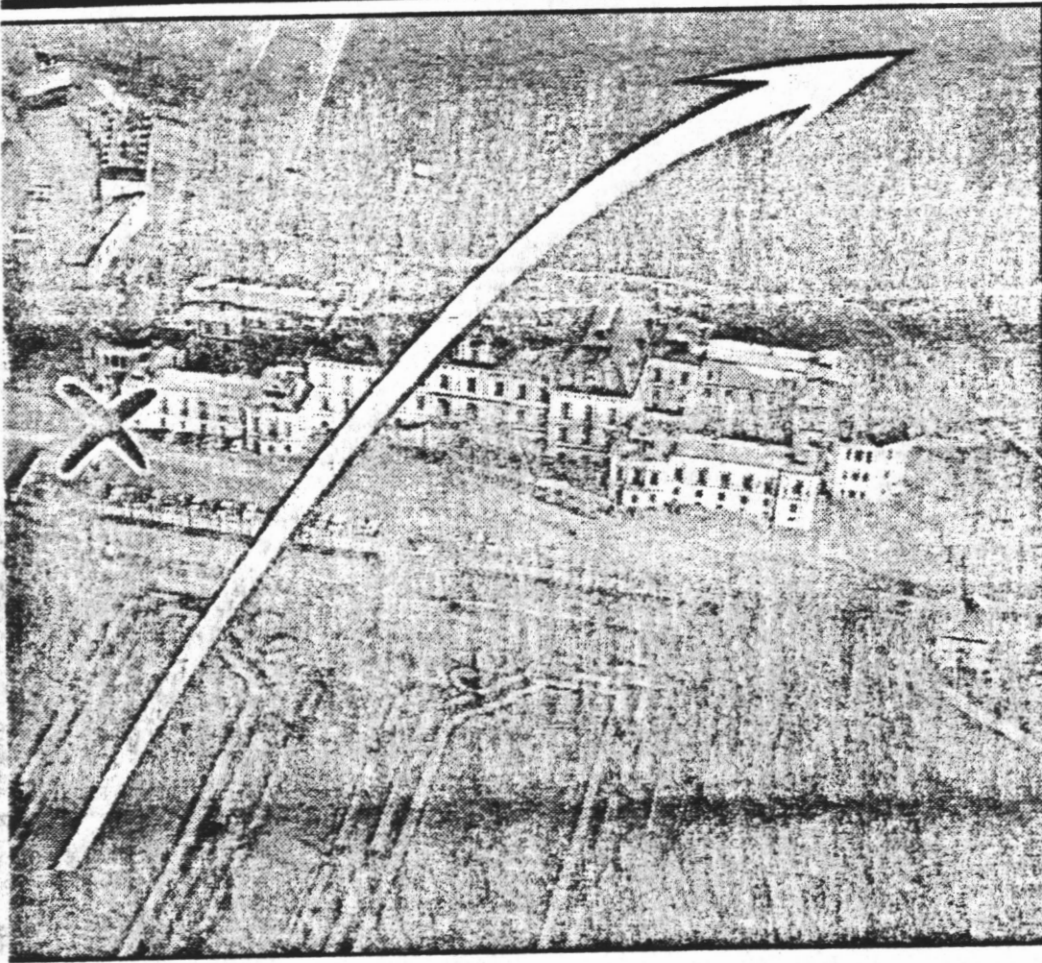
VAD HÄNDE I SEPTEMBER 1952 = 30 ÅR SEDAN

Jo, Ett stort flygande tefat jazzade över Munkedal en hel timme.

Polisman Arne Rönnberg: "Det jazzade en hel timmes tid invärvt i rök och gnistor på himlen.

15 sept 1952: " Kl 23, 30 togsbilder över Mora-bilderna sändes till försvarsstaben

Expressen 27/9-82

Larm från högvakten: **FLYGANDE TEFAT ÖVER KUNGENS SLOTT**

Av STEN BERGLIND

Ett kungligt flygande tefat har rapporterats. Det är det första som siktats.

Det okända föremålet passerade över Drottningholms slott — rakt över huvudena på den kungliga familjen.

Larm slogs från en post i högvakten, Per Troell, 20.

ETT TEFAT FLÖG ÖVER SLOTTET

Det var på kvällen den 15 september. De kungliga bevakades av värnpliktiga från 2:a kompaniet vid Svea trängregemente i Linköping (T 1).

Klockan var 21 och allt lugnt. Vid norra flygeln stod post nr 1 i högvakten. Det var Troell.

Hans upplevelser finns noggrant redovisade i en speciell rapport som i dag är föremål för överväganden på kommandocexpeditionen på Stockholms slott.

Det visar allvaret i det hela.

Ett ljussken — så kom det

Per Troell såg först ett ljussken som på hög höjd rörde sig i

nordvästlig riktning rakt över himlen och slottet.

Han tänkte inte närmare på det.

En kvart senare återkom fenomenet. Samma ljussken, betydligt lägre höjd, men ännu bara ett ljussken.

Sedan kom det.

Vad högvakten rapporterat är ett kupolformat, upplyst föremål som sakta och absolut ljudlöst passerade över slottet och — som sagt — den kungliga familjen.

Det fanns en upplyst nos. Det fanns en fena och blinkande röda lampor här och var på kroppen. Men det fanns inga vingar. Och — framför allt — det fanns inget ljud.

Det är främst det sista som gör att Per Troell inte vill höra talas om något flygplan.

Inga regler för tefat

Troell visste inte vad han skulle göra.

Han kunde inte gå till högvaktsinstruktionerna. Den innehåller en väldig massa, men absolut ingenting om vad posten skall företa sig i händelse av anfall från yttre rymden, eller inför närbkontakt av tredje graden.

Men Troell anmälde alltså farkosten och nu är den ett militärarende och föremål för utredning.

Hans chef, kapten Per Lenne-

man, förklarar för Expressen:

— Det är en bra och tillförlitlig kille. Han har säkert upplevt det här precis som han säger.

Kungen var hemma

Men vad var det?

Vän eller fiende?

En kung från en annan planet?

Nån som tänkte knycka kronjuvelerna från ovan?

Ingen vet nänting. Det enda man vet är att flygplan inte saknar både vingar och ljud och inte har en massa blinkande lampor här och var.

De kungliga var hemma.

Någon kommentar från hovet föreligger dock inte.

Sputnik I

upp för 25 år sedan

Västvärlden fick sent på kvällen den 4 oktober 1957 besked om att Sovjet lyckats placera en satellit, en konstgjord måne, i bana omkring vår jord.

Nyhetsbyråer i London avlyssnade Moskvaradios sändningar på engelska. Beskedet om uppskjutningen av Sputnik I kom som en chock för världen utanför Sovjet.

Nyheter spred sig som en löpeld. TV-bolaget NBC i New York avbröt sin sändning. Håpna amerikaner fick lyssna till de allra första "pipen" från den sovjetiska rymdfarkosten.

Man jublade i Sovjet över sin nations bedrift och så småningom kom lyckönskningstelegrammen från väst. En nymorad värld utanför Sovjet "togs på sängen" av ryssarnas rymdtekniska framgångar.

Uppskjutandet av en satellit var så otroligt för lekmanen att det först inte togs på allvar. Man antog att "spektaklet" var någon form av sovjetisk propagandalögn.

Det s.k. kalla kriget mellan öst och väst var "hetare" än någonsin nu året efter revolten i Ungern 1956.

Rymdexperter i väst förstod dock bättre. Även radioamatörer kunde pejla satellitens "pip-pip. . ." Den sände signaler på två frekvenser, 15 resp. 7,5 meters våglängd.

Televerkets radiostation i Enköping följde Sputnik I dygnet runt. Det gigantiska, nyss uppförda, radioteleskopet vid Jodrell Bank i Cheshire, England, lyssnade också på signalerna från Sputnik I i rymden.

Människor i olika delar av världen kunde vid rätt tidpunkt se Sputnik I — eller dess raket-hylsa med blotta ögat om morgonen eller kvällen. Själva befann de sig då i skugga, medan solen belyste satelliten.

Rapporterna från Moskva var knapphändiga. Uppskjutningsplatsens belägenhet avslöjades inte, typen av drivraketer och bränsle kungjordes ej heller. Alla förstod att det behövdes enorm kraft att lösgöra ett föremål från jordens dragningskraft.

En rapport förbryllade forskarna; satelliten påstods väga 83,6 kilogram. I väst antogs att vikten var 8,36 kilogram och således tio gånger lättare. Men viktuppgiften var inget misslag.

Sputnik I vägde cirka nio gånger så mycket som amerikanernas projekt med en Vanguard-satellit! Men denna satellit var ännu ej uppskjuten.

Rymdens erövring skulle naturligtvis förr eller senare ha startat. Framgången med Sputnik I påskyndade säkert denna utveckling. Den blev startskottet till den kapplöpning på området, som pågått nu i ett kvarts sekel.

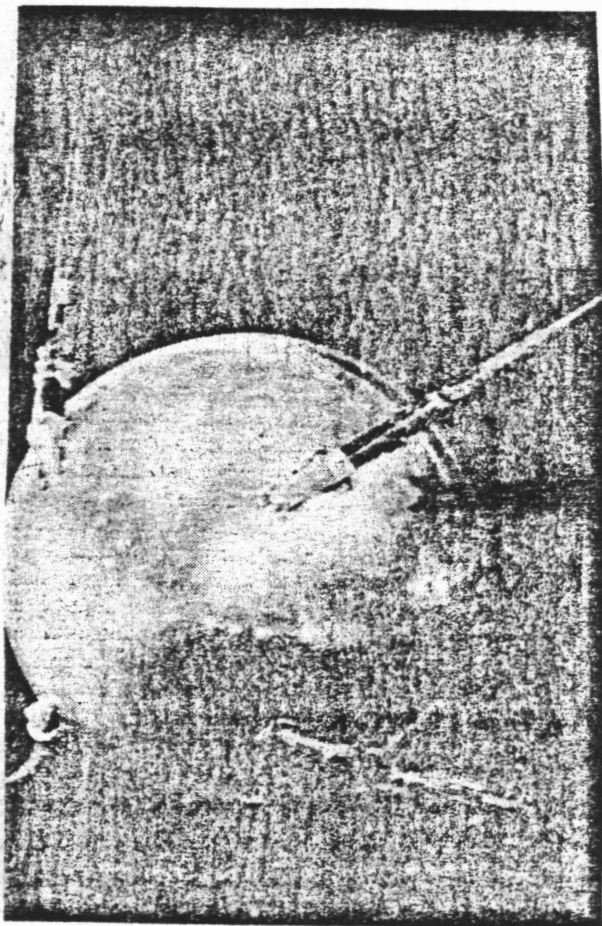
Sputnik I visade att det var möjligt att slunga ut en konstgjord måne i en bana omkring jorden. Före den 4 oktober 1957 visste man inte säkert om

det någonsin var möjligt att klara den bedriften.

Det görs ibland gällande att det satsas alltför enorma belopp på rymdforskning. En värld som svälter borde kunna använda sina resurser bättre. Denna åsikt är naturligtvis helt riktig under förutsättning att motsvarande resurser inte gått till vapenindustri och militär utrustning. Tyvärr skulle kanske rustningsindustrin fått mer pengar om rymdforskningen inte tagit sin andel.

Rymdforskningen har också stor militär betydelse. Men det är ju egentligen inte forskningens fel. Människan måste alltid själv ta ansvaret för hur tekniken brukas.

Vädersatelliter och andra typer av satelliter har revolutio-

En kopia av Sputnik I.

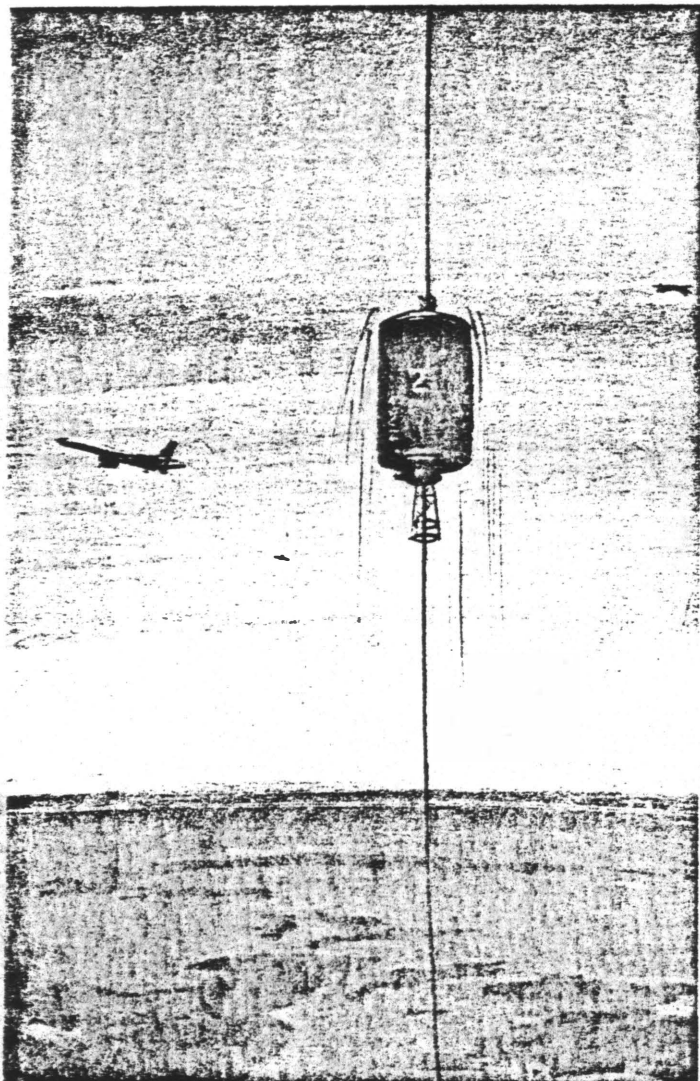
nerat vardagen på många sätt. Kommunikation mellan kontinenter är möjliga direkt per radio och TV.

Det finns även satelliter som kartlägger jordens resurser i fråga om skog, jord, mineral, vatten etc. De kontrollerar även utsläpp, sandstormar, orkaner och många andra miljöbetingelser på vår jord.

Sovjet och USA arbetar båda med rymdbaserade stationer för vetenskapliga och tekniska ändamål. Det projekteras också rymdkolonier för utvinning av råvaror ur månmaterial och asteroider (småplaneter).

Rymden erövrats stegvis. Ett banbrytande första steg i denna utveckling var uppskjutningen i Sovjet av Sputnik I för 25 år sedan.

Allan Rydén

TA HISSEN RAKT UT I RYMDEN!

■ Om man vill åka ut i rymden, då måste man väl resa med en rymdraket?

Ja, såvida man inte kan ta hissen ut i rymden, som den engelske vetenskapsmannen och science fiction-författaren Arthur Clark nyligen föreslagit.

Hiss ut i rymden! Nu måste väl ändå fantasin ha skenat iväg för den gode engelsmannen.

Arthur Clark är en av världens mest kända science fiction-författare. Men han är också aktad astronom och etablerad vetenskapsman.

Världen har skrattat åt hans idéer tidigare. För 35 år sedan lanserade han ett helt vansinnigt projekt: Den synkrona kommunikationssatelliten — en satellit som kretsar runt jorden på en exakt höjd av 36 000 km.

Man skakade på huvudet. De etablerade forskarna dömdes ut Clarks idéer som helt ogenomförbara.

I dag är det inte längre någon som tycker det är något märkligt med de synkrona kommunikationssatelliterna. Tvärtom är de en välbekant och uppskattad del av vår till-

varo.

En synkron satellit har den egenskapen att den roterar lika snabbt runt jorden som vårt klot vrider sig runt sin axel. Det gör att satelliten skenbart tycks hänga still på samma punkt i rymden.

Och nu vill Arthur Clark bygga en hiss ut i rymden, en hiss som skulle snurra runt jorden på samma sätt som den synkrona satelliten.

Han presenterade sin fantastiska idé på ett stort forskarmöte för en tid sedan (utan att bli utskrädd).

Det hela började som en lek. Clark och några av hans vänner satt och talade om att det skulle vara bekvämt om man kunde åka hiss ut i rymden.

Så började man räkna på projektet. Och ju mer man trängde in i ämnet, desto mer förbluffande blev resultatet. Clark kom fram till att det hela faktiskt var utförbart — att det går att bygga en hiss ut i rymden.

Hissen skall byggas steg för steg. Meningen är att man skall börja ute i rymden och bygga hisstrumman ner mot jorden.

Kanske får man först börja med att lägga ut en wire, sedan en tjockare kabel för att därefter bygga själva hisstrumman.

Hissen och hisstrumman skall byggas av superlätta material som är starkare än stål och betydligt lättare än aluminium.

Sådana material existerar redan. Men de finns ännu så länge bara i forskarnas laboratorier. Och de är oerhört dyra.

Arthur Clark kan inte börja bygga sin hiss förrän de superlätta materialen blivit betydligt billigare och går att massproducera.

Som kraftkälla har Arthur Clark tänkt sig att hissen skall ha en elektromagnetisk motor, av den typ man just nu håller på att utveckla för framtida höghastighetståg i Japan och Västtyskland.

Men de elektromagnetiska tågen finns ännu bara som försöksmodeller på korta järnvägsstumpar. Och man vet inte ens om de har någon framtid eller om man råkat in i en teknisk återvändsgränd.

Det finns fler osäkra faktorer, som gör att man måste ta

Arthur Clarks rymdhiss med stor skepsis.

Vind och väder är ett exempel. Hissen måste byggas så stark att den står pall för både stormar och orkaner.

Världens stora vindsnurror visar hur naturens krafter kan vara svåra att tas med, även om man utnyttjar den yppersta teknologi som står att uppbbringa i rymdåldern. De höga tornen och de stora propellarna har en benägenhet att "krokna" även i relativt måttliga vindar.

Jordbävningar, strömförsörjning, attentat av galningar och den oerhörda materialåtgången är andra faktorer som man undrar om Clark funderat tillräckligt över.

Vad skulle till exempel hända om hissen gick sönder och några passagerare blev instängda 20 eller 30 km upp i luften. Olyckan skulle under alla omständigheter bli århundradets jobb för den hissreparatör man måste tillkalla.

Men å andra sidan har det kommit så många märkliga tekniska nyheter under de senaste årtiondena. Så varför skulle inte också Clarks tokiga rymdhiss kunna bli verklig?

Arthur Clark själv är optimist. Han bedömer chansen för att rymdhissen verkligen kommer att byggas inom en överskådlig framtid till 50-50.

Och han har fått rätt förr.

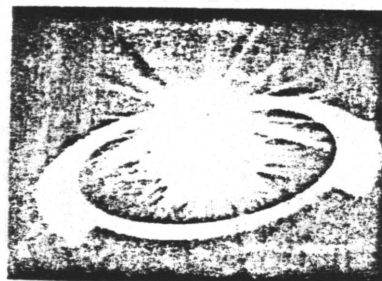
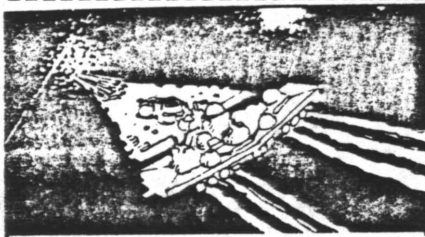
Anders Palm

Källa:

Saxons

ETT FLYGANDE TEFAT HAR STÖRTAT

Vid 4-tiden den 7 juli 1947 ringde det på telefon på radiostation KOAT i New Mexico. En upphetsad röst sa: Ett flygande tefat har störtat. Nära Roswell. Jag har sett det. Och de säger att det finns varelser ombord. Ett Scoop. Allt Hemligstämplades av myndigheterna men redan dagen efter medger Roswellbasen att ett UFO störtat.

Plats: Telexrummet på radiostationen KOAT i Albuquerque New Mexico.

Tid: Den 7 juli 1947, vid 16-tiden.

Då telefonen ringde och Lydia Sleppy svarade, avslöjades en historia vars betydelse ingen ännu riktigt insett. Samtalet kom från Johnny McBoyles, reporter vid systerstationen KSWs i Roswell New Mexico. Han lät mycket upphetsad: "

Lydia, Ett Scoop. Lyssna nu. Ett flygande tefat har störtat Nära Roswell. Jag har sett det. Området är avspärrat. Och dom säger att det finns varelser ombord. "

Förbluffad började Lydia sända McBoyles fantastiska historia. Men efter några meningar stannade telexen av sig själv. Hon berättade för McBoyles vad som hänt och hörde honom samtidigt samtala med någon-

-Vänta, jag ringer dej sen, sa McBoyles plötsligt. Hans röst lät plågad.

Plötsligt stannade telexen igen och ett meddelande vände sig direkt till KOAT i Albuquerque. Sändaren har förblivit okänd. Tonen var formell: Viktigt Albuquerque. Sänd inte. Upprepar Sänd inte påbörjat meddelande. Stoppa all kommunikation omedelbart.

Lydia som fortfarande hade telefonkontakt med McBoyles frågade vad hon skulle göra.

Glöm alltihopa, "svarade han oväntat, Du har aldrig hört det jag sa. Och frågar någon om det vet Du ingenting.

Varelserna är cirka 1,20 meter höga och väger 20 kg. Huden är grå och fjällig — som ödlor!

Det har ar den dramatiska upptakten till årets mest uppmärksammade bok i USA — "Roswell-incidenten". Mannen som skrivit den är bestseller-författaren Charles Berlitz, och han hävdar att allt i boken är sant!

Att ett UFO störtade i öknen i New Mexico 1947. Att det fanns utomjordiska varelser ombord. Att de omhändertogs av enheter från armé- och flygvapenbasen Roswell. Och att myndigheterna i 35 år hemlighållit detta för världen!

Charles Berlitz bevis är imponerande och har inte kunnat avfärdas. Dessutom: Trots hård press från massmedia tiger myndigheterna eller vägrar uttala sig om bokens sensationella avslöjanden!

Följande är vad succéförfattaren påstår hände:

På kvällen den 2 juli 1947, drog ett våldsamt åskväder fram över Roswell i New Mexico. Himlen lystes upp av ett blixtrande skådespel. På en ranch nära Arroyo del Macho, hörde William "Mac" Brazel plötsligt en explosion utifrån ökenslätten. Han trodde åskan slagit ner.

Dagen därpå red Brazel över markerna för att leta efter bortsprungna får. Då fann han vrakdelar efter något som uppenbarligen exploderat. De låg utspridda över ett 500 meter långt och flera hundra meter brett område.

Några dagar senare åkte han till Corona, där han av sin bror och en man från Alamogordo fick höra att många "flygande tefat" observerats i trakten.

Han berättade då vad han

hittat på slätten. Brodern och mannen från Alamogordo uppmannade honom att kontakta myndigheterna. Först den 7 juli anmälde Brazel fyndet. Han arresterades direkt!

Dåvarande chefen för Roswellbasens säkerhetstjänst, major Jesse A. Marcel — i dag överstelöjtnant i flygvapnet — har bekräftat att Brazel omhändertogs och kvarhölls medan platsen han utpekade undersöktes. Ordern kom "uppiifrån". Dels ville man hemlighålla fyndet — dels var och är området ett av USA:s allra hemligaste!

Här finns atombombsanläggningen Los Alamos. Testskjutfältet White Sands, där hemliga försök pågick med den enda tyska V 2-raket som existerade på andra sidan järnriddån. Vid Roswellbasen fanns också världens enda stridstränade atombombskommando, US Army-Air Force 509:e styrka.

Den 8 juli, meddelade PR-officeren vid Roswellbasen, löjtnant Walter Haut oväntat att ett UFO verkligen störtat!

"Skivan omhändertogs, inspekterades vid Roswellbasen och ska föras till en större bas för ingående vetenskapliga studier", hette det bland annat i ett pressmeddelande. Det motogs tacksamt och kablades ut över USA. Sedan gick ridån snabbt ner.

I ett nytt pressmeddelande, hette det nu att UFO:t i själva verket var en väderleksballong av en typ som var på experimentstadiet och tills vidare hemlig!

Men Barney Barnett från Socorro visste bättre. Han var en civilingenjör som arbetade med geologiska undersökningar åt

staten, och var ett av de första vittnena, som anlände till platsen där UFO:t låg, morgonen den 3 juli 1947.

En efterhandsrekonstruktion har visat, att sedan UFO:t — som var cirka 20 meter i diameter — exploderat i luften nära Brazels ranch, lyckades det landa, 25 mil därifrån på San Augustin Plains väster om Socorro.

Det har också visat sig, att man vid Roswellbasen visste — sannolikt genom radarbevakning — att ett "främmande föremål" störtat i den här trakten.

Barney Barnett:

— Farkosten jag fann hade formen av en diskus. Den hade sprängts i två delar och både i och utanför den låg döda, människoliknande varelser!

Då Barnett och fem andra, som tillhörde en arkeologisk expedition från Pennsylvania-universitetet — de kom kort efter Barnett — gick omkring vid UFO:t och dess besättning, anlände militär. Området spärrades av och de sex vittnena fick order att ge sig av. De blev tillsagda att inte tala om vad de sett, att det var deras "patriotiska plikt" att tåga om fyndet!

En pensionerad brigadgeneral, överste vid USA:s åttonde flygstyrka under Roswell-incidenten, Thomas Jefferson DuBose, berättar:

— Vrakdelar, farkost och varelser togs till Roswellbasen. Efter fotografisk dokumentation, lastades allt i en B-29:a och flögs till Wright Pattersonbasen i Dayton, Ohio, för vetenskapliga studier.

En fysikprofessor från ett universitet i Kalifornien, Dr. Wiesberg, fick befälet över ett

Ranchägaren William "Mac" Brazel var den som först hittade vrakdelarna efter det störtade tefatet vid San Augustin Plains väster om Socorro i New Mexico (bilderna ovan). Majoren Jesse A. Marcel, då chef för Roswellbasens säkerhetstjänst har bekräftat att ett UFO störtade i New Mexicos öknen, men att man fick order "uppiifrån" att hemlighålla saken . . . (Bilderna ovan till vänster.) Civilingenjören Barney Barnett (t.h) har intygat att han på morgonen den 3 juli 1947 fann det kraschade tefatet och såg flera döda medlemmar av tefatets besättning . . . Olyckan hemligstämplades omedelbart — den skedde på USA's hemligaste områden!

forskningsteam som tog itu med de sensationella fynden. I slutet av 50-talet, avslöjade Dr. Wiesberg:

— UFO:t hade varken propeller eller motor och trots att landets bästa forskare arbetade i månader med gåtan hur det framdrevs, kom vi inte på det!

I det 4,5 meter i diameter stora kabinutrymmet låg och satt sex döda besättningsmän. En obduktion visade enligt Dr. Weisberg att "humanoiderna" liknade människan i alla avseenden utom storleken.

Ett annat vittnesmål kommer från en baltisk flykting vid namn Nicholas von Poppen, som utvecklat ett system för fotografisk metallurgi-analys och av den militära underrättelsetjänsten fick i uppdrag att med sin teknik fotografera UFO:t.

Von Poppen berättade att UFO:t förvarades i en hangar kallad "Byggnad 18-A, område B". Men på massmedias fråga vad man förvarar i den hangaren, har man fått svaret att någon sådan inte existerar på basen!

Nicholas von Poppen:

— I hangar 18 stod UFO-farkosten åtminstone den gången. Den var rekonstruerad och exakt 20 meter i diameter. I huvudkabinen fanns fyra säten framför ett kontrollbord. I vart och ett av dem fanns döda

Den 22 maj 1950 lämnade en okänd man in originalfotot till fotostatkopier (överst t.v.) på FBI's kontor i New Orleans. Man tror att det visar varelser av den typ som hittades vid UFO-olyckan 1947 vid San Agustin Plains, nära Roswell-basen i New Mexico. Eller är det ett skämt? Varelserna på bilden stämmer bra med dem man hittade vid olyckan i New Mexico 1947. När bilden lämnades in — 1950 — var signalementet på de förolyckade varelserna totalt hemligstämplat av myndigheterna!

18
kroppar, extremt finlemmade och mellan en och 1,3 meter långa.

Von Poppen försökte gömma undan en vrakdel från UFO:t, upptäcktes och fick sluta sitt uppdrag. Han påstår att han istället lyckades smuggla ut ett foto av det. Negativet postade han till en pålitlig kollega.

Det skulle bara öppnas i händelse av hans död. Von Poppen dog i Hollywood 1975, 89 år gammal. Men ingen vet var det påstådda negativet finns, om det ens existerar.

Ett av de intressantaste vittnesmålen kommer från en före detta säkerhetsofficer, som 1966—68 arbetade för Nike Missile Air Intelligence vid Wright Patterson-basen. Då han äger ett företag i Florida och är rädd för trassel från myndigheterna, kallas han bara J.K.

— På basen såg jag nio döda humanoider. De låg djupfrysta i täta glaskistor, var gråaktiga och cirka 1,3 meter långa.

Enligt en annan "hemlig källa" flyttades de djupfrysta humanoiderna och delar av UFO:t i början av 1978 till CIA-basen Langley i Virginia. Resten av UFO:t fördes till McDill-basen i Florida.

Sammanställer man vad alla inblandade uppgett för Charles Berlitz — det handlar om ett 30-tal militärer i hög ställning — framträder följande bild av UFO-varelserna:

Humanoiderna är mellan en och 1,3 meter långa och väger endast 18—20 kilo. Deras hudfärg är gyllenbrun och grå, skinnet fjällaktigt som på en ödla, töjbart och elastiskt.

Deras huvuden är ovanligt

stora i förhållande till kroppen. Ögonen, som saknar pupiller och är placerade under mycket kraftiga ögonbryn som går över hela pannan, är stora och djupa sittande eller insjunkna, sitter långt ifrån varandra och är något sneda. Som på orientaler eller mongolida.

Humanoiderna saknar öron. Näsan är formlös och näsborrarna små. Munnan är smal och liten och saknar läppar. De tros inte ha någon kommunikationsfunktion, och inte heller fungera som intag för föda.

Kroppen är späd och graciös, armarna och benen är extremt finlemmade. Huvud och kropp är hårlösa.

Handen visar fyra fingrar. Tumme saknas. Mellan fingrarna finns "simhud". Två fingrar är längre än de övriga. Benen är korta och smala. Fötterna är tillplattade och påminner om dem på en orangutang. De saknar tår.

Ingen av humanoiderna har könsorgan liknande människans, vilket stöder teorin om att de fortplantar sig på ett för oss helt okänt sätt. Humanoiderna är samtidigt märkligt lika varandra, som om "de stöpts i samma form".

Blodet är i flytande form, men liknar inte människoblod till färg eller typ. Någon uppgift om inre organ finns inte tillgänglig.

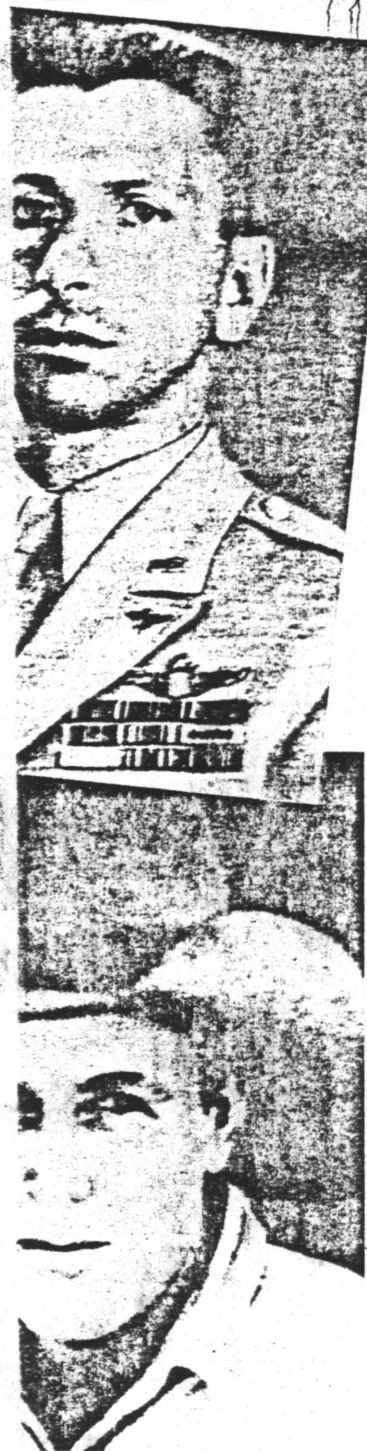
Boken om Roswell-incidenten har skapat ett våldsamt intresse för händelsen hos både allmänheten och UFO-forskare. De senare har till och med stämt CIA och försöker med hjälp av "offentlighetslagen" få loss de hemligstämplade dokumenten!

Myndigheterna, med försvarshögkvarteret Pentagon i spetsen, försöker under tiden att tåga ihjäl alla avslöjanden. Det kommer inte att bli lätt, för snart kommer även en biofilm om den påstådda UFO-händelsen.

Filmen, som heter "Hangar 18", och antagligen även kommer att visas i Sverige, förväntas få nya, högt uppsatta militärer att framträda och berätta allt vad de vet om Roswell-incidenten.

Så, till sist får vi kanske veta vad som verkligen hände ute i New Mexicos öken, en morgon för 35 år sedan . . .

FOTNOT: UFO är en förkortning av "Unidentified Flying Object" — Flygande Tefat.

Fotografen skrattade åt kraniet. Samma eftermiddag var han död

Moderna vetenskapsmän tar väl inte historier om förbannelser på allvar? Hur skulle en mer än 3000-årig mumie kunna döda människor på långa avstånd och släcka ljus i Kairo? Sådant kan bara inte hända. Eller...?

I USA finns det en unik tem-

Det har skrivits mängder av böcker om den mexikanska kristallskallen. Lägg märke till hur jämnt utskuren och slipad den är.

pelskatt, som tycks ha lika starka krafter som faraons förbannelse. Och lika dödsbringande!

Det är ett kranium av massiv bergkristall, 14 cm högt och cirka 5 kilo tungt. De, som forskar i oförklarliga fenomen, talar om det som "Dödens kranium" eller "Domedagskraniet".

1927 hittade arkeologen Mitchell-Hedges det under en altaresten i en igenvuxen gammal mayastad i Mexiko. Hans adoptivdotter Anna ägde det till helt nyligen.

Som ung följde hon ofta adoptivfadern på expeditioner i Melanamerikas djungler. Hon deltog bl.a. i utgrävningarna av den gamla mayastaden Lubantún, där det gamla kristallkraniet hittades.

Mitchell-Hedges blev så förtjust i det, att han hemlighöll fyndet för myndigheterna. Han smugglade med sig kraniet hem till England och lät göra en speciell väska till det, så att han kunde ta det med på alla resor. Han var övertygad om att det hade övernaturliga krafter, och att det skulle gå honom illa om han brast i respekt.

Han trodde också, att kraniet kunde skydda honom, vilket det tycks ha gjort. När han dog 1957

hade han överlevt inte mindre än 8 skottskador och 3 knivöverfall.

Bland de många berättelserna om kraniets förmåga att döda kan nämnas en episod från en av Mitchell-Hedges resor i Afrika. Vid ett tillfälle besökte han en zulustam där och visade kraniet för hövdingen och medicinmannen. Den sistnämnde var allt annat än imponerad och menade, att hans trolldomskraft var mycket större. Han spottade på kraniet och utförde en hånfull dans framför de kalla, tomma ögonhålorna. Mitchell-Hedges blev illa till mods och bad honom sluta. Men förgäves!

Med medicinmannens skrott ekande i öronen lämnade engelsmannen hövdingens kraal och steg in i sin bil. Knappt hade han startat den, förrän ett svart moln seglade upp på den dittills klarblå himlen. En blytt slog ner i hövdingens kraal, som flammade upp våldsam. Medicinmannen och en av hövdingens fem fruar brändes till döds. De övriga gästerna fick svåra brännskador.

En tid senare fick Mitchell-Hedges besök av en fotograf, som skulle ta en bild av kraniet för en tidningsartikel. Fotografen trodde inte ett ögonblick på vad han fick höra: att mayafolket kunde fokusera sin viljestyrka genom

kraniet och på så sätt döda människor. Det var nämligen Mitchell-Hedges teori.

— Sådant barnsligt trams, fnös fotografen. Ni kan lugnt be den där kristallbiten slå i hjäl mig!

Samma eftermiddag dödades han i en frontalkrock på en rak landsväg. Utan synbar anledning körde han rakt in i en mötande lastbil.

En flicka från Nya Zeeland var lika skeptisk, när Mitchell-Hedges berättade om kraniet. Hon uppmanade också kraniet att slå ihjäl henne. Några dagar senare blev hon plötsligt sjuk och tynade bort på kort tid. Läkarna stod som handfallna men kom till slutsatsen, att hon måste ha lidit av hjärtfel.

Vem rumsterade om i huset?

1964-1970 undersökte den amerikanske konservatorn Frank Dorland kraniet. Han kom till slutsatsen, att de gamla mayaindianerna måste ha använt sammanlagt 300 år till att slipa och polera den hårda kvartskristallen, innan det formfulländade kraniet var färdigt. Andra experter har lite försiktigare angett arbetstiden till 150 år, även det en ganska lång tid.

Arbetet med det famösa kraniet har tydligen anförtratts prästerna. Generation efter generation har de suttit böjda över kristallklumpen och långsamt format den med primitiva slipmedel. Hur många sånger och besvärjelser prästerna under århundradena mässat över den lysande kristallen, kan vi bara gissa.

Frank Dorland upplevde mycket underligt under den tid han undersökte kraniet. Han minns särskilt en natt, då han hade kraniet hemma i bostaden. I normala fall deponerades det i en bankbox om nätterna, men den här dagen kom han för sent till banken. Kraniet låg därför i hans laboratorium.

— På natten väcktes jag och min hustru av märkliga ljud, berättar han. Vi hörde bjällror och klockor. Ett slag lät det som om ett vilt djur rumsterat om i huset. På morgonen fann vi rummen i en förfärlig röra, fast alla dörrar varit låsta.

Många andra har upplevt liknande ljud i närheten av "Dödens kranium". De har hört klingande bjällror och en dämpad mässande körsång.

Frank Dorland gissar att de gamla indianerna haft kraniet upphängt över en eldstad med

glöder. Eftersom kristall leder och bryter ljus, sker då det egendomliga: strålarna nerifrån går in genom kraniets botten och koncentreras i ögonhålorna, så att de gnistrar skräckinjagande.

Vi såg in i en annan värld

En kväll hade Dorland besök av sex personer, som ville studera kraniet. Han ställde det på en liten sockel med inbyggt ljus, så att gästerna skulle få uppleva det på samma sätt som indianerna för 1000 år sedan.

— Allt annat ljus var dämpat, berättar Dorland. Vi satt i en halvcirkel framför kraniet, som glödde dystert. Men långsamt började kristallens inre liksom smälta, tills det bildades en "öppning" mitt i kraniet. Den växte inför våra ögon och vi såg in i en annan värld med andra dimensioner! Alla upplevde det samma. Vi saknar ord för att beskriva denna otroliga syn...

Gåtor på väg att lösas

Kan en farao hämnas efter 3000 år? Kan ett kristallkranium vara laddat med magiska krafter, som kan utlösas 1000 år efter det att kraniet glömts och begravts i ett hoprasat tempel?

TITTA JAG

Jorden runt på 103 minuter

Som ett örnäste högst uppe på berget ovanför Esrangestationen ligger mottagningsstationen för satellitbilder. 93 mil över våra huvuden svävar Landsat 2, satelliten som avslöjar ryssarnas veteskörd för amerikanerna och som visar var nya kalhyggen finns i Sverige.

På en TV-bild kan vi följa satellitens framfart över Norra ishavet ner över Sovjet tills den försvinner när vi har Bosporen i bildens underkant. Då har mottagningsstationen i Fuchino i Italien tagit över bevakningen.

— Just det här området är amerikanska Nasa speciellt intresserat av, säger Lars Andersson, tekniker på Landsat-stationen. Amerikanerna har ju inte längre användning av sin station i Teheran...

Med information från Landsat kan amerikanerna avgöra hur stor veteskörd blir i Sovjet och det är viktigt för att kunna använda vetevapnet rätt.

Landsat 2 susar fram med 6,4 kilometer i sekunden. På 103 minuter har den avverkat ett varv runt jorden. Nästa varv förskjuts lite i sidled och efter 18 dygn har hela jordytan lästs av. Så har den svävat fram i sex år och skickat sin information till jorden.

Kartlägg sjöar

Satelliten skickar värden på ljusintensiteten i fyra olika våglängder, på måtytor som är 80 gånger 80 meter

stora. Det går utmärkt att se floder och städer på den kartbild som sveper förbi. Om man detaljförstorar bilderna framträder broar och vägar.

Mätvärdena lagras på magnetband. Rulle läggs till rulle i arkivet. Olika forskare beställer sedan kopior på den del av jordytan de studerar. Genom att kombinera de olika våglängderna går det att få mycket god information om jorden. Idag används Landsatdata bland annat till att:

- kartera olika typer av våtmarker
- kartlägga sjöars grumlighet och klorofyllhalt
- undersöka var nya kalhyggen tagits upp
- hitta nya malmfyndigheter. Växtligheten kan avslöja var en malmåder går fram.
- göra sjökort vid hamnbyggen i u-länder, där kartmaterialet ofta är obefintligt.
- ge information om situationen i havet. Ymer-expeditionen fick kontinuerligt information från Esrange om var sprickorna fanns i Ishavsisen.
- undersöka hur jordens öknar breder ut sig.

I framtiden kommer satelliter som mäter på 10 gånger 10 meter stora ytor. Då kommer också små oljeutsläpp till havs att avteckna sig. Skadeangrepp på skog eller grödor kan upptäckas. Och då öppnas Storebrorsperspektivet på allvar: Då blir detaljerna så klara att det går att avslöja svartbygarna. På 93 mils avstånd!

Bluff eller verklighet?

Ja, läs och döm själv.

Det finns flera helt oförklarliga fall av människor som kunnat flyga eller levitera som det kallas. En del vetenskapsmän påstår att vissa människor har krafter vi inte förstår. Andra kallar detta bluff.

Titta jag "flyger"! Eller leviterar som det här sällsamma fenomenet kallas. Nu leviterar jag förstås inte fritt, som framgår av bilden, men de fyra småkillarna som håller mig i luften gör det på bara sina små pek-fingrar!

Oansvarigt med tanke på mina 85 kilo? Inte alls. Kvartetten småkillar lyfte med pekfingerarna som om jag inte vägt något alls. Själv kände jag mig helt viktlös!

Levitatio, förmågan att sväva fritt, är fenomenet som har många märkliga varianter. Att lyfta en människa, hur tung hon än är, enbart med hjälp av pekfingerarna, klarar vem som helst. Enda kraven är att de som lyfter är fyra till antalet, först lägger sina händer ovanpå varandra, ovanpå huvudet på den som ska lyftas i några minuter, och sedan intalar sig att "det fenomenala lyftet" ska lyckas. Det handlar nämligen om att tro. Att tro riktigt starkt!

Förra året gick en bildserie genom världspressen som fick många människor att spärra upp ögonen.

— Ungdomarna var lärjungar i Transcendental meditation — en avslappningsteknik utan koncentration — under ledning av yogin Maharishi Mahesh, och påstod sig med lärans hjälp behärska levitationskonsten.

En av lärjungarna, 18-åriga Sharon Lang, beskriver sin "flygtur" så här:

— För att lyckas måste man först lära sig att slappna av fullständigt utan att koncentrera sig på det, och sitta i yogalärans lotusställning. Själva levitatio-

LYGER!

nen börjar med att man gungar fram och tillbaka, från sida till sida. En känsla av viktloshet sprider sig sakta genom kroppen, och så lyfter man sakta upp i luften.

— Till att börja med är det som vid bröderna Wrights första flygtur, fortsätter Sharon Lang. Man lyfter och landar igen, studsar på underlaget. För att undvika skador sitter vi på ett skumgummiunderlag, så att vi kommer ned mjukt. När man lärt sig att kontrollera sin levitation, är det en fantastisk upplevelse!

TM-rörelsens bildbevis har mötts med stor skepsis, inte minst av parapsykologiska forskare. Det är fusk har man sagt. Ungdomarna sitter på en studsmatta och hoppar upp i luften, säger andra. Yogin Maharishi har vägrat uttala sig om bilderna.

År 1625 inträffade en häpnadsväckande händelse i ett franciskanerkloster i södra Italien som gått till historien som "Miraklet i Copertino".

Franciskanermunken St. Joseph, 22 år, lämnade en dag sina bröder och gick in i ett dunkelt hörn av kapellet för att be ensam. Plötsligt hörde de honom skrika till. Då de kom springande för att se vad som hänt, såg de St. Joseph lyfta rakt upp i luften och flyga fram till altaret, där han omfamnade krucifixet!

Med ett nytt skrik flög han sedan tillbaka till sitt dunkla hörn, sjönk ner i knästående några decimeter över stengolvet, och fortsatte att be. Åtta av hans munkbröder hade bevittnat den fantastiska flygturen. Men de trodde inte sina egna ögon.

St. Joseph blev ett fall för abboten och klosterrådet. Som efter att ha undersökt honom och fått flera bevis för hans flygförmåga, tvingades frikänna honom från anklagelsen att ha utfört ett falskt mirakel.

Ända till sin död år 1663, kallades St. Joseph sedan "den flygande munken".

I St. Josephs fall handlade det om religiös extas. Ett slags trancetillstånd under vilket man dyrkar och fullständigt hänger sig åt sin tro. Religiösa

under St. Josephs tid, påstås ha sett mer än ett av sina många helgon sväva omkring i luften i ett tillstånd av extas.

Kyrkan fördömde emellertid "magisk flygning" som hednisk och barbarisk. Den ansåg den inspirerad av djävulen själv och uppmuntrade aldrig sådana uppvisningar bland sina egna helgon. Mindre hämmade religioner, tycks både ha lyckats bemästra och kontrollera levitationens konst. Historier om levitation i religiösa sammanhang är oräkneliga.

När helgonen hade visat vägen och lärt ut konsten att flyga, tog spiritualisterna efter. Den 16 december 1968, påstås det berömda engelska mediet, Daniel Douglas Home, ha leviterat i en lägenhet i London. En lord Lindsay som var med, berättade vad som hände:

"Under seansen föll Home i trance. I det tillståndet fördes han ut genom fönstret till rummet vi satt i, för att återvända in genom det öppna fönstret till rummet intill!"

Homes uppvisning i levitationsflygning både chockade och roade det viktorianska London.

Men inträffar eller praktiseras verkligen levitation i modern tid?

— Tveklöst, ja! Vi har väldokumenterade vittnesmål att människor har leviterat, både spontant och kontrollerat, inför såväl massmedia som vetenskapsmän!

Det påstår Robert Blake, ordförande i "Society for The Unexplained" (fenomensällskapet!) i London. Kontrollerad levitation kan uppnås av att utöva djup meditation eller yoga, påstår Blake.

Edith Connors, en hemmafru från Coventry i England, är ett exempel. Efter att regelbundet ha mediterat sedan 1971, föll hon några månader senare i allt djupare trance varje gång hon lät kroppen slappna av helt. Snart började hon sväva omkring i vardagsrummet, ett par decimeter över golvet.

— Men hennes man tyckte inte om det, säger Blake. Han hotade till och med att ta ut skilsmässa om hon inte slutade med sina "häxkonster". För-

Tror du på det här ²² — då kan du flyga!

Colin Evans flyger bland publik i Conway Hall i London

domar! Att levitera är inte svart magi, alla klarar det efter träning.

Eric Evans, en bilmekaniker från Houston, Texa, i USA, drabbades i augusti 1975 av flera spontana levitationer, till och med i sömnen!

Han kunde vakna mitt i natten av att plötsligt befinna sig i svävande tillstånd uppe i taket. Första gången det hände, blev hans fru så chockad att hon fick omhändertas för läkarvård.

Eric Evans själv blev mycket intresserad av fenomenet. Han studerade allt tillgängligt material från svunna tider, började praktisera meditation och yoga och kunde efter bara ett år kontrollera sina fantastiska levitationsflygningar, och gjorde även uppvisningar för goda vänner.

— Att barn leviterar är mera sällsynt, säger Robert Blake. Men även det förekommer. Oftast rör det sig då om s k spontana levitation.

Jimmy Neal, 12 år, från Adelaide i Australien, var för några år sedan känd som "den flygande pojken", som han kallades av tidningarna.

Det började då han vid tio års ålder började gå i kyrkan tillsammans med sin franskölda mor. Efter kyrkobesöket kändes det som han "gick på moln". Modern blev orolig och när de kom hem fick Jimmy gå

aktuell rapport reporter får uppleva en mini-levitation.

till sängs och vila sig.

— När jag gick in i hans rum för att titta till honom fick jag mitt livs chock, Jimmy svävade en halv meter över sängen, lyckligt fnittrande! berättade fru Neal för skeptiska forskare och tidningsmän. Han var i något slags tillstånd, som ett rus, och jag kände knappt igen honom.

De läkare och psykiater som senare undersökte Jimmy, fick dock aldrig se några prov på hans flygförmåga och avskrev fallet som bluff. Reportrar på lokaltidningar i Adelaide påstod sig emellertid ha sett Jimmy levitera, men ingen kom sig för att dokumentera flygningen på bild!

Ingen kunde förklara fenomenet, allra minst lille Jimmy själv. När han fyllde elva år började förmågan att avta. Allt han då kunde göra var att "med jämna mellanrum gå som på moln några centimeter över golvet". En kort tid senare upphörde fenomenet helt.

— Jag tackar Gud för att förmågan försvann, säger Jimmys mor. Jimmy hade aldrig kunnat utvecklas till en normal människa om hans "flygäventyr" fått fortsätta. Vi fick inte en lugn stund, alla ville se honom sväva. Folk kunde bara inte förstå att det var något spontant, något som Jimmy bara

Indiskan Marva Ganzel leviterar balanserat på en svärdsspets.

drabbades av ibland.

Men att levitation skulle vara farligt, det håller Robert Blake inte alls med om.

— Vet man bara vad man ger sig in i är det absolut inte farligt! Vem som helst kan levitera och må bra av det, det är jag övertygad om, säger Blake.

— Vissa scenmagiker har i hemlighet demonstrerat levitation utan att riktigt veta vilka krafter som frigjorts i människokroppen, fortsätter han. Det klassiska "tricket" då indiskan Marva Ganzel ligger horisontellt i luften, och endast "balanserar" på ett svärd, vilket sitter instuckat i en specialhållare i nacken är inte alls det trick man tror!

Enligt Blake handlar det om hypnos som framkallar en djup trance, under vilken flickans kropp efter muskelspänningen frigör "en inre kraft" — förmågan att levitera! Konkurrerande scenmagiker vidhåller dock att det rör sig om ett trick, en synvilla, men vill inte avslöja hur de gör det.

För den inbitne skeptikern har Robert Blake även ett bildbevis. Det påstås visa hur Londonbon Colin Evans leviterar i en fullsatt salong i Conway Hall 1932.

— Ett dåvarande spiritualistsällskap hade anordnat vad de kallade en "levitationsseans", säger Robert Blake. Ett antal inbjudna behärskade konsten att sväva fritt, och Colin Evans var en av dem.

Mitt under seansen lyfte plötsligt den 36-åriga Londonbon från sin sittplats, och steg rakt upp i luften inför den förbluffade församlingen. En fotograf, Melvin Laird, tog den sensationella bilden och publiken intygade efteråt att Colin Evans svävade fritt utan

hjälpmedel.

Vad säger då vetenskapen om levitation — kan människan verkligen försätta sig i ett sådant tillstånd, att hon kan flyga av egen kraft?

— Det finns ännu inga vetenskapliga belägg för att något sådant är möjligt att utföra, säger professor John Hasted, vid universitetet Birkbeck i London. Människans urgamla dröm har alltid varit att kunna flyga av egen kraft, fri som en fågel. Många människor påstår sig ha förverkligat denna dröm genom levitation. Vi kan inte helt avfärda deras påståenden, då jag själv upplevt s k mini-levitation!

Mini-levitation är namnet på det mänskliga fyrmanna-lyftet och anses med vår nuvarande kunskap om gravitationslagen, som "omöjligt" att utföra!

Professor John Hasted, som är en av de få vetenskapsmän som på heltid undersöker parapsykologiska fenomen, har under många år studerat fenomenet och lagt fram intressanta teorier.

Den starka, plötsliga koncentrationen som utlöses när de fyra som lyfter tänker på sin "omöjliga uppgift", tros frigöra den dolda, inre kraften som forskarna är övertygade om att en del besitter.

— Det ovetenskapliga med fenomenet är, att det ytterst handlar om att tro. Minsta lilla tvivel, så fungerar det inte, tillägger professor John Hasted. Därför betraktas mini-levitation inte som rumsren i vetenskapliga kretsar.

Fenomenets anhängare kan dock glädja sig åt en sak: Mini-levitation fungerar för vem som helst, det har till och med de mest skeptiska vetenskapsmän tvingats att medge!